

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/867/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714200946
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3714200946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovéj v právnej veci navrhovateľky: N. L., bytom T. F., C. XXXX/XXX-XX, zastúpená JUDr. E. V., advokátkou v T. F., M. XXX/X proti odporcovi: R. L., bytom T. F., V. XXX/X-X, zastúpenému JUDr. K. T., advokátom v T. F., V. XXX/X, o odporovateľnosť právneho úkonu, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 15. mája 2014, č. k. 3C/17/2014-76, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia v sume 139,82 eur na účet JUDr. K. T., advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala, aby súd určil, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 29.06.2012, medzi odporcom ako kupujúcim a predávajúcim I. L., ktorá je zavkladovaná v Správe katastra T. F. pod V XXXX/XX je voči navrhovateľke neúčinná. Návrh odôvodnila tým, že rozsudkom (správne uznesením) Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 08.02.2012, č. k. 7P/101/2011-29 bol schválený zmier medzi navrhovateľkou a I. L. (jej otcom), v ktorom sa I. L. zaviazal prispievať na výživu navrhovateľky zvýšeným výživným po 266 eur mesačne od 01.02.2012. Predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 15.01.2007, č.k. 6C/131/2006-45 bola schválená dohoda navrhovateľky a I. L., ktorou bola zvýšená vyživovacia povinnosť I. L. na navrhovateľku na 5 000,- Sk mesačne od 01.02.2007 (na v tej dobe maloletého brata navrhovateľky bolo výživné zvýšené zo sumy 2 500,-Sk na sumu 3 500,- Sk rozsudkom Okresného súdu T. F. zo dňa 24.10.2006, č.k. 5P/34/2006-31). I. L. si dlhodobo neplnil vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke, preto bola navrhovateľka spolu s bratom nútená podať žiadosť na začatie exekučného konania. Y. navrhovateľky mala vedomosť o tom, že I. L. vlastní pozemky v k. ú. A. V., evidované na LV č. XXXX a XXXX, preto podala aj návrh na zriadenie exekučného záložného práva na tieto pozemky. Medzičasom však došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi odporcom a I. L.. Mala za to, že uzavretie kúpnej zmluvy ukracuje uspokojenie jej pohľadávky, ktorá je vymáhaná v exekučnom konaní titulom výživného. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný. Podľa názoru súdu predmetný právny úkon nesmeruje k ukráteniu pohľadávky navrhovateľky, ktorú má voči bratovi odporcu - svojmu otcovi. Odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Na preukázanie toho, či došlo v danom prípade k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka je potrebné, aby bola posúdená všeobecná (obvyklá) cena, ktorú by bolo možné dosiahnuť pri predaji veci, a to ku dňu vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, keďže sa jedná o nehnuteľnosti, ktoré sú zapisované do katastra nehnuteľnosti. V danom prípade odporca tvrdil, že za predmetné nehnuteľnosti svojmu bratovi zaplatil 2.000 eur,

pričom prostredníctvom svojho otca mu dal v čase podpisu zmluvy 1.500 eur a zvyšných 500 eur považoval za splátku predchádzajúcej pôžičky z novembra 2011. Uvedenému tvrdeniu odporcu súd uveril, pričom túto skutočnosť nepriamo preukazujú aj poštové poukazy na účet - podacie listky a správa z Y. Z., s.r.o. T. F., z ktorých vyplýva, že v čase, keď celý príjem zo živnosti bol spomínanou spoločnosťou odvádzaný v celosti na účet súdneho exekútora JUDr. C., konkrétne v období júl až september 2012 to bola suma 1.100 eur, v tomto období zaslal Ondrej Sičák titulom bežného resp. zameškaného výživného matke navrhovateľky sumu 932 eur. Aj z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 18.11.2011, že v novembri 2011, teda v čase, keď podľa tvrdenia odporcu požičal svojmu bratovi 500 eur, zaplatil Ondrej Sičák matke navrhovateľky bežné resp. zameškané výživné v celkovej výške 482 eur. Z uvedeného mal súd preukázať, že k odovzdaniu sumy skutočne došlo. Na preukázanie skutočnosti, že hodnota predmetných nehnuteľností je vyššia než 2.000 eur a teda, že došlo k objektívnemu ukráteniu pohľadávky navrhovateľky, predložila navrhovateľka 2 internetové ponuky.

Z jednej vyplýva, že trvalý trávnatý porast v k. ú. T. je viac ako rok v ponuke za 4,23 eur/m², z druhej vyplýva, že ku dňu 17.04.2014 je tento pozemok - lúka, pasienok v k. ú. T. v ponuka za 10,80 eur/m². Tieto dôkazy produkované navrhovateľkou nepreukazujú obvyklú sumu pozemkov v k. ú. A. V. v čase zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, t. j. ku dňu 29.06.2012. Z prvej ponuky tiež jednoznačne vyplýva, že cena 4,23 eur/m² (jedná sa síce o iné katastrálne územie) je značne premrštená, keďže predmetný pozemok je v ponuke viac ako rok. Navrhovateľka tak neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení o vyššej cene predmetných nehnuteľností. Súd mal za to, že sa nejedná o odporovateľný právny úkon tak, ako to predpokladá ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p., keď v konaní úspešný odporca si náhradu trov neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podala v čas odvolanie navrhovateľka, domáhajúca jeho zmeny tak, že súd jej návrhu vyhovie a zároveň zaviazne odporcu aj k náhrade trov konania. Ako dôvod odvolania uplatnila ust. § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p. Namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam tým, že poštové poukazy a správy zo spoločnosti Y. Z., s.r.o. sú dôkazom, ktorými brat odporcu I. L. zasielal finančné sumy na účet Y. L. - matke navrhovateľky, a tieto mali podľa názoru súdu preukázať, že pohľadávky navrhovateľky sa neukracovala. Súd nemohol priamo z týchto dôkazov skonštatovať, či pochádzajú z kúpnej ceny z kúpnej zmluvy, ktorej účinnosť je odporovaná v tomto konaní, obzvlášť, ak tieto poukázky pochádzajú z novembra 2011 (18.11.2011), kedy táto kúpna zmluva nebola ešte uzavretá. Súd ani nemohol priamo zistiť, či tieto finančné čiastky pochádzajú z kúpnej ceny, ktorú mal dať odporca svojmu bratovi. Súd nesprávne prijal aj tvrdenia odporcu, že 500 eur z pôžičky, ktorú mal dať odporca svojmu bratovi, boli započítané do kúpnej ceny 2.000 eur. Toto tvrdenie odporcu je v príkrom rozpore s existujúcimi dôkazmi, pretože v kúpnej zmluvy je jasne uvedené, že kúpnu cenu 2.000 eur prebral brat odporcu pri podpise kúpnej zmluvy, pričom v článku III. kúpnej zmluvy je jednoznačne citované „predávajúci prehlasuje a potvrdzuje, že dohodnutú cenu vo výške 2.000 eur prevzal od kupujúceho pri podpise zmluvy“. Je tak nesporné, že tieto sumy, ktoré posielal poštovými poukážkami z roku 2011 nemohli byť posielané z prostriedkov kúpnej ceny. Poukázala na ust. § 42a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je dôkazné bremeno iba na blízkej osobe, v tomto prípade odporcovi - bratovi dlžníka. Má za to, že odporca toto bremeno neuniesol. Zdôraznila, že v danom prípade podľa jej názoru treba vziať v úvahu aj celkové okolnosti prípadu, keď pod vplyvom rodiny I. matka navrhovateľky podľahla prosbám a exekúciu, ktorá v tom čase už bola na dlžné výživné zobrala späť a táto bola zastavená s príslubom, že dlžník I. L. bude dlžné výživné splácať v splátkach, o čom svedčila ich dohoda. Po tom ako návrh na exekúciu vzala späť a táto sa zastavila, využili túto situáciu odporca spolu s bratom I. L. a uskutočnili prevod nehnuteľností, hoci výživné nebolo splácané v dohodnutých splátkach. Podľa jej názoru boli spolu s matkou podvedené, výživné nesplácal I. L. a napriek tomu, že táto skutočnosť bola všeobecne známa všetkým, teda predávajúcemu aj kupujúcemu, prevod uskutočnili. Má za to, že súd nesprávne právne posúdil danú vec, keď mal za to, že realizáciu týchto úkonov nie je splnená hmotnoprávna podmienka odporovateľnosti, a to ukrátenie veriteľa. Ďalej namietala, že súd pochybil aj tým, že nechal v úvahu ňou predložené výpisy internetovej ponuky, ktorými majú byť predávané obdobné poľnohospodárske pozemky, a to v hodnote 4,23 eur/m² a druhá ponuka 10,80 eur/m², ktorými chcela preukázať, že týmto úkonom bola ukrátená na svojej pohľadávke, nakoľko kúpna cena za tieto pozemky bola značne podhodnotená. Súd iba skonštatoval svoj subjektívny názor, podľa ktorého sú tieto ceny premrštené, keďže táto cenová ponuka sa nachádza na internetovom servere dlhšiu dobu. Ak je ponuka na predaj na internete dlhšiu dobu, neznamená to, že pozemok je nepredajný, resp. ho nie je možné aj neskôr predať za vyššiu cenu. Je predpoklad, že v danej lokalite sa budú stavať rodinné domy.

K podanému odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril odporca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania. Zdôraznil, že v žiadnom prípade účastníci kúpnej zmluvy zo dňa 25.04.2012, t. j. odporca a jeho brat nemali v úmysle ukrátiť navrhovateľku na vyrovnanie dlžoby, ktorá vznikla neplatením výživného. Zo všetkých dokladov ako aj z vykonaných platieb brata odporcu je zrejmé, že tento, pokiaľ pracoval, sa vždy snažil dlh z výživného ako aj riadne výživné navrhovateľke včas alebo v dodatočných lehotách uhrádzať. Poukázal na to, že jeho brat je dlhodobo nezamestnaný, pracuje iba príležitostne a to najmä s prihliadnutím na jeho v posledných troch rokoch zhoršený zdravotný stav. Počas roku 2014 je dlhodobo aj v súčasnosti chorý a práceneschopný. K tvrdeniu navrhovateľky, že došlo k úmyselnému ukráteniu veriteľa, poukázal na tú skutočnosť, že predmetný pozemok bol exekučne zablokovaný L. T., ktorá tento pozemok odblokovala v januári 2012. Ak by bol úmysel účastníkov kúpnej zmluvy ukrátiť navrhovateľku, tak je zrejmé, že účastníci kúpnej zmluvy by boli túto uzatvorili ihneď po zrušení exekučného záložného práva a vykonali registráciu kúpnej zmluvy, a to ihneď po jeho odblokovaní, teda niekedy koncom januára 2012 alebo vo februári 2012. Vzhľadom k tomu, že jeho brat bol začiatkom roka 2012 vo finančnej núdzi, nemal finančné prostriedky na úhradu zameškaného a bežného výživného, tak sa s ním (bratom) za prítomnosti ich otca dohodol, že mu odpredá predmetný podiel 1 na pozemku parc. KN E č. XXX zapísaný na LV č. XXXX . k. ú. A. V. za sumu 2.000 eur, pričom bude započítaná predchádzajúca pôžička poskytnutá v novembri 2011 v sume 500 eur. Z predložených dokladov súdu je zrejmé, že on vyplatil bratovi sumu 1.500 eur. K úmyslu ukrátiť veriteľa ďalej poukázal na to, že zmluva bola podpísaná koncom apríla 2012 a podaná na vklad až 01. júna 2012, to znamená, že od zrušenia exekučného záložného práva L. T. od januára 2012 do 01. júna 2012 prešlo viac ako 4 mesiace, čo vôbec nenavodzuje atmosféru ako ju uvádza navrhovateľka v odvolaní. Teda, že tu bol jednoznačne úmysel ju ukrátiť na možnosti vymoženia dlžného výživného. Má za to, že zo šiestich skutočností, ktoré predpokladajú naplnenie odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka neboli naplnené najmä dva skutočnosti, a to, že došlo k ukráteniu veriteľa, nakoľko brat odporcu ako dlžník navrhovateľky omeškané a bežné výživné pred uzatvorením zmluvy i po jej uzatvorení splácal a aj z časového hľadiska uzatvorenia kúpnej zmluvy a jej registrácie, dohodnutej kúpnej ceny nie je preukázaný úmysel účastníkov kúpnej zmluvy ukrátiť navrhovateľku. Splácanie zameškaného výživného resp. bežného výživného v priebehu roku 2012 bolo preukázané písomnými dokladmi tak, ako je to konštatované aj na strane 5 rozsudku. Zdôraznil, že on ako kupujúci bol oboznámený so zrušením exekučného záložného práva zo strany poisťovne, v dôsledku čoho predpokladal, že jeho brat ako predávajúci už nemá žiadne záväzky, a teda predmetnú kúpu môže bez akýchkoľvek problémov vykonať. K týmto skutočnostiam sa jednoznačne vyjadril aj na pojednávaní. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o ceny pozemkov nachádzajúcich sa v porovnateľných oblastiach iných katastrálnych území musí konštatovať, že uvedené ceny poľnohospodárskych pozemkov tak ako ich uvádza navrhovateľka, a to v k. ú. T. vo výške 4,23 eur/m², resp. 10,80/m², zistené na realitných ponukách internetových stránok, sú absolútne zavádzajúce. Predmetné pozemky sa nachádzajú v tesnej blízkosti intravilánu obce T., kde sa predpokladá v rámci územného plánu rozšírenie výstavby rodinných domov, v dôsledku čoho ich vlastníci ponúkajú za uvedené ceny ako stavebné pozemky vhodné do budúcnosti na výstavbu rodinných domov. Aj keď pozemok, ktorý bol predmetom uvedenej kúpnej zmluvy sa taktiež nachádza v mestskej časti A. V., poukázal na tú skutočnosť, že v územnom pláne mesta T. F. nie je vo výhľade na zaradenie do pozemkov určených na bytovú výstavbu, keďže tento pozemok hraničí s poľnohospodárskou podnikateľskou prevádzkou, ktorú prevádzkuje súkromne hospodarujúci roľník formou komerčného chovu hovädzieho dobytku a ošípaných, to znamená nachádza sa tu stavba kravína a ošipárne, ktorá je tam postavená ešte pred rokom 1989. Ďalej zdôraznil, že na prvostupňovom pojednávaní uviedol, že cez pozemok vedie inžinierska líniová stavba - vysokotlakové plynové potrubie, pričom podľa právnych predpisov je okolo tejto stavby ochranné pásmo z oboch jej strán v rozsahu niekoľko desiatok metrov. Z tohto je zrejmé, že predmetný pozemok nemôže mať takú cenu za m² ako uviedla navrhovateľka v odvolaní. V prípade, keď nie je možné zistiť trhovú cenu poľnohospodárskej pôdy v tomto katastrálnom území, dá sa prihliadať iba na tú cenu poľnohospodárskej pôdy tak ako je stanovená v súlade s právnymi predpismi SR s prihliadnutím na jej bonitu. V danom prípade ju treba skúmať v zmysle ustanovenia zákona č. 582/2004 Z. z., zákona č. 465/2008 Z. z. a vyhlášky č. 38/2005 Z. z. V súčasnosti sa teda nedá zabezpečiť žiadne iné porovnanie navrhovateľkou napadnutej dohodnutej ceny 2.000 eur predmetného podielu na pozemku, pričom cena za 1 m² predstavuje pri výmere 1 pozemku sumu 0,322 eur. V prípade, že by sme porovnali právnym predpisom určenú cenu poľnohospodárskej pôdy v k. ú. A. s prihliadnutím na bonitu trvalého trávnatého porastu, táto cena podľa uvedených právnych predpisov by predstavovala za m² sumu 0,0381 eur, čo je niekoľko násobne cena nižšia ako sa dohodli účastníci kúpnej zmluvy. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti žiadal rozsudok

okresného súdu potvrdiť v celom rozsahu a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania za tri úkony právnej služby po 61,87 eur (príprava a prevzatie právneho zastúpenia 15.07.2014, rokovanie s klientom v rozsahu jednej hodiny dňa 21.07.2014, vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu dňa 22.07.2014) a tri krát režijný paušál po 8,04 eur.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a) - f) O.s.p.

V prejednávanej veci navrhovateľka v podanom odvolaní uvádza ako odvolací dôvod ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich záväznosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo, ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 - 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. možno teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na nesprávnosť ktorého je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Ďalší odvolací dôvod uvádzaný navrhovateľkou podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci, je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý mal byť správne použitý alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa na správne zistený skutkový stav veci použil aj správne právne predpisy, ktoré správne aplikoval. Zároveň vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ust. § 132 O.s.p., pri ktorom nezistil odvolací súd logické ani faktické rozpory. Preskúmaná právna vec sa týka odporovateľnosti právneho úkonu, a to kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 25.04.2012 medzi odporcom a jeho bratom I. L. (otcom navrhovateľky), predmetom ktorej bola kúpa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a XXXX k. ú A. V. za kúpnu cenu 2.000 eur. Dôvodom pre ktorý sa navrhovateľka voči odporcovi domáhala odporovateľnosti právneho úkonu je tá skutočnosť, že brat odporcu mal povinnosť na jej výživu platiť výživné pôvodne vo výške 5.000,- SK na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 15.01.2007, č. k. 6C/131/2006-45 a na základe uznesenia o schválení zmiery dňa 08.02.2012, č. k. 7P/101/2011-29, ktorým sa I. L. zaviazal prispievať na výživu navrhovateľky výživným v sume 266 eur mesačne od 01.02.2012. Keďže I. L. si riadne neplnil vyživovaciu povinnosť, navrhovateľka podala návrh na exekúciu.

Ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka uvádza podmienky, za ktorých veriteľ môže odporovať právnym úkonom dlžníka. Pretože je možné odporovať právnym úkonom dlžníka, ktoré ukracujú veriteľa (urobené v úmysle ukrať veriteľa) postačuje, aby dlžník sledoval svojim konaním ukrať akejkoľvek pohľadávky svojho veriteľa a nie je rozhodujúce, či išlo o pohľadávku splatnú alebo nesplatnú, prípadne budúcu alebo či bola pohľadávka vymáhateľná. Pre uplatnenie odporovateľnosti je z tohto hľadiska významné len to, že veriteľ skutočne má voči dlžníkovi pohľadávku a že dlžník urobil právny úkon v

úmysle ukrátiť jej uspokojenie t. j. že svojím právnym úkonom úmyselne nastavil taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku. Dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. Odporovateľnými nemôžu byť nikdy tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe teda musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nie len odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy. V prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, nakoľko za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty obdržal obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná - rovnocenná náhrada, rovnako nemôže dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky.

Zhodne so súdom prvého stupňa bol aj odvolací súd toho názoru, že v danom prípade predmetný právny úkon nesmeroval k ukráteniu pohľadávky navrhovateľky a teda nie je úkonom odporovateľným. Ako správne uviedol aj súd prvého stupňa, ide o tzv. ekvivalentný právny úkon, pri ktorom nedošlo k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. V danom prípade za odpredaj predmetných nehnuteľností odporcovi I. L. obdržal kúpnu cenu 2.000 eur. Ako nepochybné vyplýva aj z výsledkov vykonaného dokazovania pri podpise kúpnej zmluvy v skutočnosti obdržal sumu 1.500 eur a suma 500 eur bola odporcom I. L. započítaná ako splátka predchádzajúcej pôžičky z novembra 2011. Je nepochybné, že zo sumy 500 eur, ktorú odporca poskytol I. v novembri 2011, bola suma 482 eur v novembri 2011 zaplatená navrhovateľke titulom výživného (viď pokladničný doklad z 18.11.2011 na sumu 282 a 200 eur). Skutočnosť, že aj zostatok kúpnej ceny bol I. L. použitý na platenie výživného na navrhovateľku preukazujú poštové poukazy na účet, ktoré odporca v konaní predložil, platené od uskutočnenia kúpy nehnuteľností, teda od mája 2012 do septembra 2012 vždy po 466 eur. Aj odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považoval kúpnu cenu predmetných nehnuteľností za reálnu a obvyklú s poukazom predovšetkým na špecifiká daných nehnuteľností, keď predmetný pozemok hraničí s poľnohospodárskou podnikateľskou prevádzkou (chov hovädzieho dobytku a ošípaných), cez ktorý vedie inžinierska líniová stavba - vysokotlakové plynové potrubie, v okolí ktorého je tzv. ochranné pásmo, ktorý bráni stavebnému prípadne inak výhodnému využívaniu nehnuteľnosti. Je všeobecne známou skutočnosťou, že pozemky s takýmto „bremenom“ nemožno predať za bežnú trhovú cenu a strácajú na základe tejto skutočnosti na svojej hodnote. Aj v tomto smere odvolacie námietky navrhovateľky neboli dôvodné.

Vychádzajúc z uvedených skutočností súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania na vec použil aj správne ustanovenie právneho predpisu a vo veci aj vecne správne rozhodol, ak návrh ako nedôvodný zamietol.

Odvolací súd tak nezistil opodstatnenosť uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom v ostatnom v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní úspešnému odporcovi odvolací súd priznal odmenu za právne zastúpenie, a to za dva úkony právnej služby - za prípravu a prevzatie právneho zastúpenia dňa 15.07.2014 v sume 61,87 eur (§ 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.), za vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 22.07.2014 61,87 eur (§ 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky), k tomu režijný paušál 2x po 8,04 eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), spolu sumu 139,82 eur. Právnomu zástupcovi odporcu odvolací súd nepriznal odmenu za právny úkon - rokovanie s klientom v rozsahu jednej hodiny dňa 21.07.2014 vrátane režijného paušálu, ktorý úkon odvolací súd nepovažoval za účelne vykonaný a nevyhnutný úkon právnej služby.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.